

Mjörki í Constanța

eftir
micky

Flogvöllurinn í Bukarest, leyrgarinn tann 23. august 1969, kl. 4.00 um morguninn (rumenska tíð). Bólamyrt, vátt, slavut tokuvedur.

Tað stóra Iljushin-18 flogfarið, sum vit hövdu flogið við var júst lent, og fyrri lötu síðani hövdu vit öll fingið boð um at fara inn í transithöllina og bíða. Steðgurinn skuldi vara ein tíma.

Lending í Bukarest

Vit vóru farin úr Keypmannahavn klokkan eitt korter til eitt (rum. tíð) um náttina, og ætlanin var, at vit triggiar og ein hálvan tíma seinri skuldu lenda í Constanța, hagi vit so skuldu koyra til hotel okkara. Flogferðin hevði gingið stak væl, hóast tað kendist eitt sindur lögdi, at stewardessurnar og stewardurinn í flogfarinum dugdu litið ella onki annað enn rumenskt. Eg hevði mestsum sitið og durad eina løtu, tá ein óskiligt rodd í hátalaranum knappliga á sera válnagnum enskum boðaði okkum frá at gera beltini fäst. Vit skuldu um litla løtu lenda í Bukarest. Eg

Eitt sindur um tað veruliga Rumenia, har húsini eru bygd av torvi og leiri og har seyður, gæs og høsn elva ferðslutrupulleikar

gjordist heilt illa við, tí eftir ætlanini skuldu vit flúgva beinleiðis til Constanța, og tað tyktist mær lögdi, at stewardessan ikki gav okkum nakra grund.

Vit sluppu at bíða í Bukarest samfullar triggiar tímar. Ongi boð komu um atvoldina, og nógv varð gitt millum ferðafólkini. Alt var sjálvsagt afturlatið í transithöllini, ið kundi tykjast nakað lítil til høvudsstaðin í einum landi, har umleið 20 milj. íbúgvir eru, men so kom eg at hugsa um, at rumenar nevnanugu hoyra til tey mest flúgvandi fólkasklogini í heiminum. Ein unglingi í hernaðarbúna spákaði aftur og fram og tyktist hava stóran hug at nýta revolvaran, sum hann hevði hangandi undir liðuni á ser. Annars sóu vit ikki nakað til nakrar flogmynduleikar.

Millum tjekkar

Meðan vit bíðaðu kom eitt tjekkoslovakiskt flogfar, sum eisini skuldi til Constanța. Tá tjekkarirnir komu inn í höllina, var tað fyrstu ferð, eg veruliga kom í eina mannabúgvu úr einum eysturlandi. Tað var áhugavert at hyggja at hesum monnum og kvinnunum. Tey vóru snøgg at lita á, og tann tjekskiski mótin mundi neyvan skilja seg frá hinum vestur-europeiska. Íð hvussu er var

tað ikki skilligt at siggja, hvør var tjekki og hvør var dani av teimum, ið stóðu har.

Runudikið Donau

Tá tað leið móti morgni, gjordist tað at endanum greitt, at Constanța hevði verið stongdur vegna mjörka, men nú var sól in komin upp og hevði rikið mjörkan burtur við hita sinum, og um sjeitidina, fingi vit boð um at fara av stað aftur.

Vit flugu eystureftir og kundunú skilliga siggja lendið undir okkum. Eitt oyði fjallalendi, sum skákaði oman móti Svartahavinum. Vit hövdu fingið at vita, at vit skuldu flúgva yvir Donau, og eg gleddi meg til at siggja »Die schöne blaue Donau«, sum ein hevur gitt so nógv um. Jú, góðan morgun! Tá henda so nógv umrøddu áin kom, var tað eins og at skoða niður í ein kist. Eitt so svart og mórut havi og sjáldan sæð í lívi mínum. Men tað varði bert stutt — so sást svarta havið, sum skygdi so vakurt og blátt framman fyri okkum. Navnið er komið av, at nógv harðar ódnir mangan herja á teim leiðum, men henda góðveðursmorgunin, smiltist havið imóti okkum, eins og vildi tað bjóða okkum vælkomn og biðja okkum orsaka, at vit hövdu verið noydd at bíða í Bukarest.

Hin hernaðarligi flogvöllurinn

Brátt kendu vit flogfarið ristast, og so vóru vit niðri á lendingarvegnum á flogvöllinum í Constanța, sum eisini er hernaðarligur flogvöllur. Tá flogfarið koyrdi inn móti húsinum, sóu vit eina langa røð av MIG-21 jettflogforum, sum stóðu hótandi eins og silvurpilar við reyðari odd. Stórar reyðar stjørnur vóru málaðar á hæddarróðrinum, og alt hetta minti okkum um, at hóast vit nú vóru komin her fyri at leita upp hvíld við strondina og fyrri at stuttleika okkum, so var heimsstøðan tó tann sama. Hesi flogfor kundu lættliga um fáar dagar gista okkum í Danamark — við einum ikki so rættiliga friðarligum orindi sum okkara.

Beinasamur tollari

Komin út úr flogfarinum, byrjaði nú tað vælkenda fjasíð fyrri at sleppa inn í landið. Meðan vit flugu hövdu vit fingið tvey oyðublað, sum skuldu útfyllast, áðrenn vit sluppu gjøgnum passfeilrit, toll o. s. fr. Tað var tó ikki so ringt, sum ein kundi roknað við. Sjálvsagt vardi tað góða løtu, áðrenn passkannarnir, sum var í hermannabúnað við fimm stjørnum á hvorjum herða, var vorðin greiður, um, at eg nú var tann sami, sum tað var skrivað í passinum, men so var tollari

Framvið vegnum sóust bondur arbeida, júst sum hesir her.

harafturimóti tann lagaligasti, eg enn havi hitt. Hann vildi ikki so freget sum vita av kuffertinum, smekkaði bert eitt stempel niður á tolloyðublaðið, og bað meg so sleppa mær avstað. Tey fyrri okkara kapitalistiska samfelag so týðandi evni, sum sprutt og sigarettir leggja rumenar onki í, tí bæði sløgini eru sera ódyr har, hóast góðskan ikki rættiliga kann kallast tann sama, sum hjá okkum.

Vesturlendskir bilar

Bussarnir vóru klárir — tí fyrri at tað ikki skuldi vera lynn, hövdu vit einar 80 km at koyra til har, sum hotellini hjá okkum vóru, nevnliga ferðamannabýurin Neptun ella sum hann eisini nevndist Mangalia-Nord, stutt frá markinum millum Rumenia og Bulgaria, framvið Svartahavsstrondina.

Hesin busstururin kom at vera eitt tað mest áhugaverda, sum eg sá tað stutta tíðarskeiðið sum eg var í Rumenia, tí hetta var einasti tjansurin, sum eg fekk, til at siggja eitt sindur av tí veruliga rumenska lívinum. Tað er nevnliga so, at ferðamannaøkini framvið Svartahav- ið als onki hava við hitt veruliga Rumenia at gera, men eru serstøk pláss, lögð til rættis eftir vestureuropeiskum sniði. Tó meira um hetta seinri.

Vegurin var ikki av teim bestu, og serstakliga var tað forvitnisligt at hyggja at ferðsluni. Bussarnir vóru stórir og nútímans, men hini akførini sum vit hittu, vóru at kalla heldur lögini. Her skal tó gerast eitt undantak, nevnliga persónbilararnir, sum flestallir vóru bæði nýggir og av vesturlendskum uppruna. T. d. vóru heilt nógvir Fiat-bilar at siggja, eins og teir sonevndu Renault-10-bilararnir vóru fittliga nógvir í tali. Seinni fekk eg at vita, at hetta var ikki so lögdi, tí Rumenia framleiðir Renault-10 uppá lisens undir navninum »Dacia«.

Lastbilararnir harafturimóti vóru so vorðir, at als eingin hugsingur hevði verið um at latið teir til bilsýnið heima hjá okkum. Nógvir vóru gamlir hernaðarlastbilar, sum nú vóru nýttir til vøruflutning. Rutu-

bussarnir vóru eisini ógisligr á at lita, og tað var ikki smávegis av fólk, sum var vorðið stappað inn í teir. Vit fingi seinri at vita, at tað var loksins, um ein enn hevði skógvarnar hjá ser, tá hann kom út aftur úr einum slikið bussi.

Seyður og gæs hava frammiðjærættindi

Stundum noyddust vit at steða fyrri eitt seyðafylgi ella ein gæsaflokk, sum skuldi tvørtur um vegin, og hetta dámdi chaufføri okkara sera illa, tí hann koyrdi hart — ógilla hart. 100 km/t var als ikki óvanligt hjá honum við hesum stóra bussinum, og so nýtti hann eisini hornið íðiliga. Soleiðis var tað hjá øllum har, og tað var ein ræðuligur sjongur í heilum. Tað eydnaðist eisini tí ferðamannabussinum, sum kom aftaná okkara at beina fyrri teimum gásnum men tey sum í bussinum vóru sögdu frá, at chaufførin lætst ikki um vón, og helt bert leiðina fram gjøgnum fjaðrarokið. Vit sóu eisini rættiliga nógva hesta- og esla-akfør, sum spakuliga rullaðu eftir vegnum. Her kundi ein kenna seg settan aftur í miðeldina, og tað kendist

(Framhald á 8. síðu)

FIAT 125, det sidste pletskud fra Fiat med vidunderlige køreegenskaber, temperamentsfuld 90 HK (DIN) motor med to overleggende knastakser, tophastighed på over 160 km/t, servo-forstærkede skivebremser på alle 4 hjul, fuldendt kabinekomfort, anatomisk korrekte sæder, sovebeslag, perfekt klimaanlæg. FIAT 125 er vognen for den kræsnе bilist.

26.275,00 kr.

SE DEN HOS DERES FIAT-FORHANDLER
FRITS JENSENS

Bilwerkstaður, Gundadalur — tlf. 2275

FIAT-frem for alt!

Spezialverkstað fyrri skaðarbeiði. - Alt til bilar, dekk, slangur eru altíð á lagri, til allar støddir.

Søndags
aktuel

